

EL LECTOR ESCRIU

ve de la plana anterior

manifestació externa de la més acurada elucubració intel·lectual. O sigui, del funcionament perfecte de l'intel·lecte. Però això no és, senyor Director, el que sumàriament volia dir.

El senyor Ferrer diu, literalment, en la introducció del seu treball que el suïcida (és) «penat per la llei, per la religió catòlica...».

Que la religió catòlica ho tingui per un pecat és lògic. Que la llei —deu referir-se a la llei penal, òbviament— ho tingui establert com un delictes, he de dir-li al senyor Ferrer que tot el que hi ha al Codi Penal vigent a Espanya, en la part de «Delitos contra las personas» Título VIII, Capítulo Primero, Del homicidio, és l'article 409, que, textualment, diu: «El que prestare auxilio o induzca a otro para que se suicide, será castigado con la pena de prisión mayor; si se lo prestare hasta el punto de ejecutar él mismo la muerte será castigado con la pena de reclusión menor». I no trobo res més.

Per tant, no hi veig el delictes aplicat a aquell o aquella que es suïcida sense intervenció estranya. Per altra banda, podria un jutge penalitzar un suïcidat? Com? Res més. Crec que per aclarir aquest concepte valia la pena de dirigir-me a vostè, senyor Director. *Josep de la Quadra*.

Carreteres davant de la botigueta

Vaig quedar molt perplexa en llegir la carta del dia 2/9/87 signada per Joan Sánchez. Ara resultarà que els causants que no es facin passar les carreteres per davant de la botigueta de cadascú són els jubilats i els estuiejants de Barcelona.

Doncs no, resulta que nosaltres, que residim a Barcelona no podem votar en aquest poble i no podem decidir els membres de l'Ajuntament, que al cap i a la fi és qui decideix que es faci un tipus de carretera o un altre.

Nosaltres no en tenim pas culpa que hi hagi gent que estigui decidida a criticar el que es fa sempre, però que mai no faci res per millorar la situació del poble. Nosaltres venim tan sols a passar-hi caps de setmana i vacances i no anem a Figueres a comprar al mercat. Estuegem en un poble on ja venien els nostres avis, fins i tot hi vivien, però que, per coses de la vida, varen haver de marxar a treballar a la gran ciutat.

Ara nosaltres som barcelonins perquè hem nascut i ens hem educat allà, com molts que ara són portbouencs encara que els seus avantpassats no fossin ni tan sols catalans. *Silvia Serdà*. Barcelona.

NECROLÒGIQUES

LEOPOLDO PUIG I PIDEMUNT

A l'edat de 73 anys, va morir abans-d'ahir a Arenys de Mar Leopoldo Puig i Pidemunt. Era natural d'Osor i residia al carrer Pompeu Fabra d'Arenys de Mar.

Era vidu d'Emília Masgrau i Comajuan.

La missa exequial tindrà lloc avui, a la 1 del migdia a la parròquia d'Arenys de Mar.

JOSÉ HERNÁNDEZ GÓMEZ

A l'edat de 69 anys, va morir ahir a Calella José Hernández Gómez.

La missa exequial tindrà lloc avui, a les 9 del matí, a la parròquia de Calella.

Tots els carrers de Girona

El carrer del Mas Abella

562

El carrer del Mas Abella pertany a la urbanització homònima. Té entrada pel carrer del Mas Barril i sortida pel de l'Albera. Li són travessies per l'oest els del Pla Guillem, Puigpedrós i Tretzevents. A la part nord del carrer, entre el de Puigpedrós i el Mas Barril, no hi ha ni una sola edificació, només solars. A la part sud, entre el del Puigpedrós i el de l'Albera, el panorama és diferent: la banda oest és ocupada per un conjunt d'una dotzena de cases unifamiliars parellades, amb jardí, de les que els últims anys han proliferat com bolets a les urbanitzacions de la zona de Palau. Aquestes van ser promogudes pel Patronato de Casas del Ministerio de Obras Públicas i formen part del mateix grup que les situades al seu darrera, amb entrada entre aquests dos carrers i sobre la qual va construir el MOPU les cases l'any 1985 i de 4.532 m². També formen

part del mateix grup de cases les construïdes a l'altre costat del carrer de la Pica d'Estats, sobre una parcel·la de 4444 m². Són ocupades majoritàriament per funcionaris. L'únic enllumenat en funcionament que hi ha al carrer són els fanalets que aquestes casetes, previsora-ment, tenen instal·lats a l'eixida.

Al costat est del carrer hi ha una altra vivenda unifamiliar i, a la cantonada amb el carrer de l'Albera, un gran xalet. Davant per davant d'aquest hi ha l'antic mas fortificat que dona nom al carrer, a la urbanització i a una font, ja clausurada, que era prop. La font de l'Abella, situada a la part posterior a la casa, va tenir justa fama en altre temps, però la contaminació va obligar a tancar-la fa uns deu anys. El bosquet on es trobava es conserva, però, força intacte, per la banda de l'avinguda Montilivi.

El carrer del Mas Aragai

563

El carrer del Mas Aragai pertany a la urbanització Mas Grau, o millor dit, ha de pertanyer-hi, perquè de moment és poca cosa més que un projecte sobre el pla-nol. Tot just s'han començat a fer les primeres obres d'obertura i explanació i no s'hi ha posat ni tan sols l'encintat. Té entrada pel carrer d'Albí, que encara és per urbanitzar en aquell sector, i connecta per l'altre extrem amb els carrers sense nom de la urbanització Torre Rafaela.

El nom li va ser posat en el ple del 19 de juliol del 1985. Aquell dia es va batejar prop de mig centenar de carrers pertanyents a noves urbanitzacions de la perifèria de la ciutat, i els noms de masos, muntanyes i rius van ocupar lloc destacat entre els introduïts. Aquest és un dels casos. Recorda una de les més antigues masies situades en l'antic terme municipal de Palau-sacosta. Aquesta es troba situada una mica lluny del carrer, molt a prop de l'angle sud-est de l'estadi del Girona, a la mateixa vessant del turó. S'hi accedeix per l'antic camí, dit dels anglesos, que surt del colze que fa,

dalt d'una forta pujada, el camí que va des de l'estadi a la Creu de Palau. Mossèn Jaume Marquès ha trobat a l'arxiu catedralici documents que l'esmenten des de finals del segle XV. El nom del mas prové d'un llinatge que en va ser propietari molts anys. Un dels seus membres, que hi va fer reformes a finals del segle XV, va deixar escrit el seu nom en el dintell d'una de les finestres: «Joan Llorens Aragai. 1697», s'hi llegeix. A finals del segle passat era propietat de la família Bech i el 1934 va ser comprada pels Esparch, que n'eren masovers des del 1912. Als anys seixanta s'hi van fer importants obres de restauració que la van deixar amb el seu aspecte actual. S'hi conserva un capitell gòtic que segurament prové de l'estructura original de la casa.

La urbanització Mas Grau, a la qual pertany el carrer, compta amb pla parcial aprovat definitivament el 18 de febrer del 1982. Els carrers no s'han començat a obrir i urbanitzar, però, fins al 1985.

El carrer del Mas Barril

564

El carrer del Mas Barril és un dels que porta el nom amb més propietat entre els que van rebre nom de mas en el ple del 19 de juliol del 1985, ja que mentre bona part d'ells tenen el mas que els dona nom situat a molta distància, en aquest el Mas Barril en presideix l'entrada per la pujada a la Creu de Palau, amb la seva característica torre quadrada. Mossèn Jaume Marquès ha trobat esments al llinatge dels Barril i les seves propietats en documents datats del 5 de desembre de l'any 1217. Es fa difícil, però, saber amb certesa si es refereixen a aquest mateix edifici. Hi són ben visibles dues finestres renaixentistes amb l'escut dels Barril, posades en una reforma de finals del XVI. Aquest mas també ha estat conegut els últims temps com Can Carreras i és ben curiós que tingui un altre carrer dedicat, amb aquest nom,

a la urbanització Torres de Palau. Segons s'explica al programa de festes de Palau de l'any 1982, davant la porta d'aquest mas van ser afusellats quatre gironins, el 4 de febrer del 1939, pels moros que van entrar amb les tropes franquistes.

El carrer s'acaba actualment al carrer de l'Albera, però és projectat que continuï en el futur en direcció est. Ha estat urbanitzat durant els anys 1985 i 1986 i actualment compta amb tota la infraestructura en perfectes condicions. Però no hi ha encara pràcticament cap casa construïda.

La urbanització Mas Barril, de la qual és l'artèria principal, es desenvolupa en dues fases, la primera de les quals compta amb un pla parcial aprovat el 28 de juny del 1982 i la segona el 2 de novembre del 1983.

El carrer del Mas Carreras

565

El carrer que porta el nom del can Carreras és situat a la urbanització Torres de Palau. S'hi accedeix des dels carrers del mas Devesa i de Can Triola. El nom li va ser atorgat pel ple de l'Ajuntament de Girona el 19 de juliol de 1985, a proposta dels promotors de la urbanització. Sembla, però, que ningú no es va adonar que Can Carreras és el nom el qual és conegut al nostre segle l'antic mas Barril, el qual, amb aquest últim nom, té ja un carrer dedicat a la urbanització homònima. La coincidència dels dos noms per al mateix edifici ens excusa d'insistir en les dades i per tot allò referent a Can Carreras remetem el lector a allò que vam explicar sobre el mas Barril. L'edifici és situat a la cruïlla de la pujada a la Creu de Palau amb el carrer Mas Barril.

Pel que fa al carrer de Can Carreras, si s'hi entra des del Mas Devesa, en un costat hi ha tres xalets i tot l'altre costat, el de ponent, és sense edificar. Hi queda encara un petit bosquet d'alzines que recorda com eren

fins fa vint-i-cinc anys els entorns de la ciutat. En el costat est, on el carrer pren la forma d'una lletra T, s'hi conserva un altre bosquet, aquest d'acàcies. Tot plegat dona al carrer una curiosa singularitat botànica que no trigarà gaire, segurament, a desaparèixer. Un dels braços d'aquesta lletra T irregular que és el carrer acaba en un cul-de-sac.

Hi ha una casa solitària, amb una placeta al davant, que ocupa una privilegiada situació de tranquil·litat. A l'altre braç, cap al carrer de Can Triola, un costat és ocupat per una casa i l'altre per l'esmentat bosquet d'acàcies.

La primera fase de la urbanització Torres de Palau, en la qual es troba, compta amb el parcial aprovat definitivament el 27 de juny del 1973, tot i que per arribar a aquesta situació de legalitat va caldre abans que l'ajuntament paralitzés les obres que uns anys abans havien començat sense cap mena de tràmit.

El carrer del Mas Devesa

567

El carrer del Mas Devesa és un veritable museu a l'aire lliure de l'arquitectura moderna. La seva longitud i la presència en ell de grans xalets ben dissenyats per bons arquitectes el converteixen en visita obligada pels estudiants d'arquitectura i pels interessats a conèixer el patrimoni artístic de la ciutat. Des de la casa de forma piramidal situada al revolt on el carrer del Mas Devesa es fon amb el de Can Triola, fins a la situada a la cruïlla amb el camí vell de Fornells, tot un seguit d'edificacions palesen prou bé les característiques socials dels habitants de la urbanització Torres de Palau en la qual es troba.

El carrer té tres travessies: el de la Torre Malla, el del Mas Amat i el del Mas Carreras. Des de fa uns mesos hi ha uns rètols indicadors que orienten prou bé el visitant. Entre el carrer de la Torre Malla i el del Mas Amat, tot el costat de ponent és ocupat per les instal·lacions esportives del col·legi Montessori. Entre Mas Amat i Torre Malla s'hi conserva una pineda.

El nom li va ser atorgat pel ple de l'Ajuntament de Girona, a proposta dels promotors de la urbanització del 1985. Torres

de Palau és una urbanització que compta amb pla parcial aprovat definitivament el 27 de juny del 1973. Hem explicat, ja en referir-nos a d'altres carrers d'aquesta urbanització, les incidències urbanístiques prèvies a l'aprovació del pla parcial, i no cal insistir-hi. Els carrers són ben urbanitzats i es caracteritzen per la migradesa de les seves vores, tot un símptoma que els qui hi viuen acostumen a utilitzar més el cotxe que les cames.

Segons explica mossèn Jaume Marquès al llibre «Girona i els seus barris», la masia de Can Devesa havia estat coneguda antigament com la Torre Vedruna, ja que fou propietat, fins al 1931, de la família Vedruna i es caracteritza per una petita torre i uns porxos a la part davantera. És situada en terrenys de l'antic municipi de Palau-sacosta, agregat a Girona el 1963. Fou construïda els anys 1650-1670, cremada en part durant els setges del 1808-1809 i reconstruïda al final del segle passat. Durant la guerra civil del 1936-39 va servir de caserna. El nom actual respon al de la família que n'és propietària des de fa mig segle.

El carrer del Mas Figueres

568

El Mas Figueres, que recorda el nom d'aquest carrer, és situat, solitari, al bell mig del Pla d'en Figueres, un terreny molt extens que comprèn des del cementiri de Fornells fins a les vores de l'Onyar. El mas és a tocar del límit del terme municipal de Girona amb el de Fornells, i s'hi accedeix des de la carretera que va des de Quart a l'autopista.

El nom li va ser atorgat al carrer en el ple de l'Ajuntament del 19 de juliol del 1985. És ben urbanitzat, amb enllumenat i un paviment caracteritzat per uns bonys pronunciats que obliguen elidencial de més alt «standing» de Girona.

J. Fabre